

- 6) Jak należy interpretować ww. rozporządzenia w przypadku likwidacji lokalnych grup działania prowadzących dotychczas swą działalność w sposób skuteczny i zgodny z prawem? Co dzieje się w takim przypadku z zobowiązaniami zaciągniętymi i prawami nabytymi przez te lokalne grupy działania, biorąc w szczególności pod uwagę podmioty, których dotyczy ta likwidacja, jako całość?
- 7) Czy art. 62 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) należy interpretować w taki sposób, że dopuszczalny i zgodny z prawem jest przepis, w którym dane państwo członkowskie ustanawia wymóg, aby lokalne grupy działania Leader w formie spółek handlowych o celach niezarobkowych przekształciły się w ciągu roku w stowarzyszenia z tego tylko względu, iż jedynie forma prawna stowarzyszenia jako organizacji społecznej może w odpowiedni sposób zapewnić, że stworzona zostanie sieć między lokalnymi podmiotami, uwzględniając, że zgodnie z obecnie obowiązującym węgierskim prawem podstawowym celem spółki handlowej jest osiąganie zysku, a fakt istnienia interesów gospodarczych wyklucza prawo do korzystania ze środków publicznych i przystępowanie nowych wspólników?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 277, s. 1

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 368, s. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Árpád Kásler i Hajnalka Káslerne Rábai przeciwko OTP Jelzalogbank Zrt.

(Sprawa C-26/13)

(2013/C 156/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Arpad Kasler i Hajnalka Kaslerne Rabai.

Strona pozwana: OTP Jelzalogbank Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (¹) w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”), należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zadłużenia z tytułu umowy pożyczki wyrażonej w walucie obcej, lecz w

rzeczywistości wypłaconej w walucie krajowej, która powinna zostać zwrócona przez konsumenta wyłącznie w walucie krajowej, warunek umowy dotyczący kursu zamiany waluty, który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, może stanowić część „określenia głównego przedmiotu umowy”?

Jeżeli nie, to czy na podstawie drugiej części art. 4 ust. 2 dyrektywy należy przyjąć, że różnica pomiędzy kursem wymiany zakupu i sprzedaży [waluty] stanowi wynagrodzenie, którego równowartość z wyświadczoną usługą nie może być oceniana z punktu widzenia jego nieuczciwego charakteru? Czy w tym zakresie ma jakiegokolwiek znaczenie kwestia, czy rzeczywiście doszło do transakcji zamiany waluty pomiędzy instytucją finansową a konsumentem?

- 2) Jeżeli art. 4 ust. 2 dyrektywy należałoby interpretować w ten sposób, że sąd krajowy również może oceniać, niezależnie od postanowień jego prawa krajowego, nieuczciwy charakter warunków umownych, o których mowa w rzeczonej artykule, o ile warunki te nie zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, to czy przez ową ostatnią przesłankę należy rozumieć to, że warunki umowne powinny same z siebie być jasne i zrozumiałe dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, czy też ponadto powinny być jasne i zrozumiałe z ekonomicznych powodów zastosowania warunku umownego i jego stosunku do pozostałych warunków umownych?

- 3) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy i pkt 73 wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie C-618/10 Banco Español de Crédito należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy nie może naprawiać z korzyścią dla konsumenta skutków braku skuteczności nieuczciwego warunku zawartego w ogólnych warunkach umowy pożyczki zawartej z konsumentem poprzez zmianę odnośnego warunku umownego i uzupełnienie umowy, nawet wówczas, gdy w takim przypadku, po usunięciu rzeczonego warunku, umowa nie może być wykonywana na podstawie pozostałych warunków umownych? Czy w tym zakresie ma znaczenie okoliczność, że prawo krajowe zawiera przepis dyspozycyjny, który w przypadku pominięcia bezskutecznego warunku umownego reguluje [w jego miejsce] odnośną kwestię prawną?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 22 lutego 2013 r. — Luigi D’Aniello i in. przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-89/13)

(2013/C 156/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Luigi D'Aniello i in.

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis prawa wewnętrznego, który w zastosowaniu dyrektywy 1999/70/WE⁽¹⁾ przewiduje dla przypadku niezgodnego z prawem zawieszenia wykonania umowy o pracę zawierającej nieważną klauzulę określającą termin jej trwania odmienne i zdecydowanie mniej daleko idące konsekwencje ekonomiczne niż w przypadku niezgodnego z prawem zawieszenia wykonania umowy o pracę ogólnego prawa cywilnego zawierającej nieważną klauzulę określającą termin jej trwania jest sprzeczny z zasadą równoważności?
- 2) Czy okoliczność, że w zakresie stosowania sankcji jej skuteczność przynosi korzyść nadużywającemu pracodawcy, ze szkodą dla pracownika dotkniętego nadużyciem, w ten sposób, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz okoliczność, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana są zgodne z prawem UE?
- 3) Czy w zakresie stosowania prawa UE w rozumieniu art. 51 Karty Nicejskiej to, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz to, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana, jest zgodne z art. 47 Karty [praw podstawowych] i art. 6 EKPC?
- 4) Czy mając na uwadze informacje zawarte w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78/WE⁽²⁾ i w art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE⁽³⁾ pojęcie warunków pracy ujęte w klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE obejmuje także konsekwencje niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy różnica w zakresie zwykłych konsekwencji przewidzianych w wewnętrznym porządku prawnym w odniesieniu do niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy na czas nieokreślony i na czas określony jest uzasadniona w rozumieniu klauzuli 4?
- 6) Czy ogólne zasady obowiązującego prawa Unii takie jak zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości broni w postępowaniu, skutecznej ochrony sądowej, dostępu do niezależnego sądu i bardziej ogólnie sprawiedliwego procesu, zagwarantowane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (ze zmianami wynikającymi z art. 1 ust. 8 traktatu lizbońskiego, do którego odsyła art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej) w związku z art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. oraz z art. 46, 47 i 52 ust. 3 Karty Praw Podstawowych

Unii Europejskiej, przyjętej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r., włączonej do traktatu lizbońskiego należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo włoskie po istotnym upływie czasu przepisu prawnego (takiego jak art. 32 ust. 7 ustawy nr 183/10 w rozumieniu wynikającym z przepisu formułującego wykładnię autentyczną zawartego w art. 1 ust. 13 ustawy nr 92/12), który zmienia konsekwencje toczących się postępowań, działając bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz temu, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana?

- 7) W razie uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że przytoczone zasady nie mają rangi podstawowych zasad porządku prawnego Unii Europejskiej dla celów ich horyzontalnego i ogólnego zastosowania a więc stwierdzenia jedynie niezgodności przepisu takiego jak art. 32 ust. 5-7 ustawy nr 183/10 (w rozumieniu wynikającym z art. 1 ust. 13, ustawy nr 92/2012) z obowiązkami ustanowionymi w dyrektywie 1999/70/WE i Karcie Nicejskiej, czy spółkę, taką jak pozwana należy uznać za organ państwowy dla celów bezpośredniego wertykalnego zastosowania prawa UE a w szczególności klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE i Karty Nicejskiej?;
- 8) W razie udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze, drugie, trzecie lub czwarte, czy zasada lojalnej współpracy, jako zasada leżąca u podstaw Unii Europejskiej, pozwala na niestosowanie przepisu formułującego wykładnię autentyczną takiego jak art. 1 ust. 13 ustawy nr 92/12, który uniemożliwia poszanowanie zasad wynikających z odpowiedzi udzielonych na pytania od pierwszego do czwartego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 28 lutego 2013 r. — U przeciwko Stadt Karlsruhe

(Sprawa C-101/13)

(2013/C 156/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg